

הם יורדים ואני עולה

מערבית: דולי ברוך

כ ל יום אנחנו נפגשים לפני חנות הפלאפל, נפגשים בתזמון קבוע שאיני מבין את פשרו.

ילדה וילד, עם אדם מסתורי נוסף, הרי הוא השתיקה. ארבעה כדורי פלאפל חמים ביום, הם מתחלקים בהם מיד, הוא מתעניין באוכל, והיא נזפת בו ברמיזה בעיניה: לא, לא, לא פה, נאכל במוסד.

הוא לא עונה לה וממשיך לזלול את כדורי הפלאפל, והיא כועסת עליו, אך אינה יכולה לעשות דבר בעניין.

הם יורדים ואני עולה.

באחת הפעמים, חייכתי אליהם. הוא חייך בחזרה, והיא הזעיפה פנים, מצח, עיניים וידיים: (אל תחייך לזרים, שכחת את הוראותיה של מנהלת המוסד?)

(אך הוא חביב. ראי את שערך המוזר, וכתם הלידה על אפו, הוא לא דומה לדודנו שמת במלחמה?)

האם באמת החליפו ביניהם דברים שכאלה, או שמא זו הפרשנות שלי לשיח הידיים והעיניים שהתנהל ביניהם?

הם יורדים ואני עולה.

רציתי לזכות בחיוך של שלושתם יחד, באותו הרגע.

במשך בקרים רבים חייכתי אליהם, ורק הילד השיב לי חיוך. חיוכה של הילדה והשתיקה היו לי למשאת נפש.

למחרת בבוקר, אמרתי לעצמי שאעשה כל דבר על מנת שיחייכו אליי יחדיו.

התקרבותי אליהם בזמן שחיכו שכדורי הפלאפל יתבשלו בסאג'. הושטתי את ידי בתנועה נמהרת אל עבר הסאג' וניסיתי לקחת כדור פלאפל.

נהדפתי אחורה נאנק, מבוהל וצווח, שומט את ספריי על הרצפה.

כשזקפתי את ראשי, ראיתי צחוק אדיר ללא קול ניתך על גופי כגשם.

* זיאד ח'דאש הוא סופר פלסטיני יליד ירושלים, 1964. פליט מהכפר בית נבאלא בנפת לוד. כתב עשרה קובצי סיפורים. בשנת 2015 קיבל את פרס המדינה על ספרו "טעותו של המלצר". חי ברמאללה ומלמד כתיבה.

השתיקה, הילד והילדה נפלו ארצה מרוב צחוק, שלושה פיות פעורים לרווחה, נראים כאילו ברצונם לבלוע את כל האוויר שבעולם.
צחקתי עמם, התרוממת, והלכתי לבית הספר.
ידיי כאבו לי מאוד, אך גם הן צחקו.